

11. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 18: 9 - 14

Jeesuksen oppia kutsutaan oikeutetusti evankeliumiksi, hyväksi ja iloiseksi sanomaksi. Se selittää ihmisille tämän tärkeän kysymyksen: Mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin? Se on niin ikään sovitettu ainoastaan niiden ihmisten tarpeiden mukaan, jotka käyvät murheellisina autuudestaan. Niin kauan kuin ihminen kulkee luonnollisessa tilassaan ja ennen kuin Jumalan Henki saa niin paljon sijaa hänen sydämessänsä, että Hän on näyttänyt hänelle hänen kadotetun tilansa, siksi ettei hän usko Herran Jeesuksen päälle, niin kauan hän ei milloinkaan kysy autuuden tietä. — Vaikka ihminen toivoo ja pyrkii saavuttamaan oman kuvitellun onnellisuutensa, hän on kuitenkin ihmeellisen välinpitämätön sielunsa iankaikkisesta autuudesta. Hän ei vakavasti ajattele sitä, ennen kuin Pyhä Henki liikuttaa hänen sydämensä, vaan elää sangen suruttomana, eikä pidä paljon lukua siitä, kuinka hän olisi valmis astumaan tuon ison askeleen ajasta iankaikkisuuteen. Mutta niin piittaamaton kuin ihminen luonnostaan onkin autuutensa asiassa, niin levottomaksi ja rauhattomaksi hän tulee, kun Pyhä Henki saa hänet vakuuttumaan synnistään, joka on juuri sitä, ettei hän ei usko Jeesukseen Kristukseen; ja niin täysin tyytyväinen kuin hän oli ennen itseensä ja omaan hyvyyteensä, niin paljon hän nyt pelkää, kun hän katselee itseänsä oikeassa olemuksessaan eikä löydä itsessään muuta kuin syntiä, epäuskoa ja viheliäisyyttä. Silloin ei mikään muu voi lohduttaa tällaista levotonta sielua kuin juuri iloinen sanoma Jeesuksen rakkaudesta syntisiä kohtaan. Kaikki se ilo, mikä sellaisella ihmisellä ennen oli maailmassa, katoaa nyt; hänen hyvät työnsä ja oma vanhurskautensa, joista hän ennen ylpisteli, näyttävät hänestä nyt olevan niin kuin saastainen ja likainen vaate. Silloin hänelle eivät enää ole niin kalliita kuin ennen nämä kysymykset: kuinka minä itseäni huvittaisin?, kuinka minä maailmassa tulisin kunnioitetuksi? tai mitä minun pitää syömän, mitä pitää juoman, ja millä minä itseni verhotan?; vaan silloin on kallein tämä: Mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin? Hänen pyyntönsä ei

11. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

enää ole niin kuin ennen eli kuinka hän hekumaa, rikkautta ja kunniaa voittaisi; vaan hänen sydämensä halu on tämä: O, jospa Jeesus suloisin! tahtoisit olla minun Jeesukseni; o! että voisin uskoa, että minun syntini Sinun veresi kautta ristin puussa ovat pois pyyhityt; Herra Jeesus! jos tohtisin toivoa, että katsoisit vielä leppyisesti puoleeni ja ottaisit minut armoon. Näin katuvainen sielu ajattelee, ja se on kaikki, mitä hän halajaa ja pyytää.

Kun me löydämme sellaisen ihmisen, joka pitää itsensä kadotettuna ja kysyy autuuttaan Jeesuksen veressä, niin meillä on suuri syy iloita. Sellainen ihminen on todellakin autuas, vaikka hän ei itse sitä tiedä. Jos tämä murheellinen sydän tietäisi, kuinka paimen iloitsee, kun hän näkee lampaan huomaavan eksymisensä ja ikävöitsevän tulla jälleen laumaan; o! kuinka se rohkaisisi häntä täydellä uskalluksella ja ujostelematta heittäytymään Hänen syliinsä. Mutta kestää usein kyllä kauan, ennen kuin sellainen sielu voi uskoa olevansa armoitettu, ja siihen voivat syyt olla moninaiset.

Kuitenkin on tosi ja Jeesuksen ihanan armon kiitokseksi lausuttava ilahduttava totuus, että armoa saadaan Jeesuksessa Kristuksessa vapaasti julistaa kaikille murheellisille ja hätääntyneille syntisille. Heille taidetaan rohkeasti vakuuttaa, että Vapahtajan halu heitä kohtaan on paljoa suurempi, kuin heidän halunsa Hänen puoleensa, ja että Hänen rakkautensa heitä kohtaan on niin täysin käsittämätön ja niin jumalallinen ja suuri, ettei sitä voida selittää. Sydän, joka vuodatti ristin puussa verensä kuolemaan asti, palaa rakkaudesta ja pakahtuu armahtamisesta; se ei ainoastaan ota vastaan syntisiä, vaan myös sydämellisesti ikävöittää heidän pelastustansa.

Kun siis syntiset kysyvät, mitä meidän pitää tekemän, että me autuaiksi tulisimme, niin me pelkäämättä ja täydellä uskalluksella rohkenemme vastata: ”Uskokaa Herran Jeesuksen päälle, niin te tulette autuaiksi; jos teidän syntinne olisivat veriruskeat, niin pitää niiden tuleman lumivalkeiksi; sillä teidän velkanne ei kuitenkaan taida olla niin suuri, ettei Jeesuksen veren sovinto sitä kaikkea voisi pyyhkiä pois.”

Tämän päivän evankeliumissa meille on esimerkki katuvaisesta syntisestä, joka etsi ja sai syntinsä anteeksi. Tämän johdolla me tahdomme nyt tutkistella:

- 1. Kuinka syntisten tulee etsiä anteeksiantamista**
- 2. Että he voivat olla vakuuttuneet löytävänsä sen, ja että heidät tehdään vanhurskaiksi Jeesuksen tähden, kun he etsivät sitä**

Ensiksi

Publikaanin esimerkistä me näemme sen, kuinka syntisten tulee etsiä vanhurskaaksitekemistä ja syntiensä anteeksi saamista. Hän tunnusti itsensä

11. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

jumalattomaksi ihmiseksi ja hätääntyneeksi syntiseksi; sentähden hän tahtoi mielellään saada syntinsä anteeksi, mutta ei vaatinut sitä niin kuin oikeutta, vaan paremminkin etsi sitä vapaasta armosta; etsiessään tätä hänellä oli jokin toivon ja uskon hämärä ja hän etsi tätä sen ainoan Jumalan luota, jota vastaan hän oli tehnyt syntiä, ja jolla ainoalla oli voima antaa hänelle anteeksi hänen rikoksensa.

Publikaani tunnusti itsensä jumalattomaksi ihmiseksi. Sen osoittavat hänen sanansa: ” **Jumala armahda minun syntisen päälleni!**” Sanaa **syntinen** ei käytetä Raamatussa sellaisessa merkityksessä kuin sitä kevytmielisesti jokapäiväisessä puheessa käytetään, kun ihmiset usein ilman vähintäkään ajatusta ja ilman nöyryyttä sanovat: ”Me olemme kaikki syntisiä”. Vaan Raamatussa tämä sana merkitsee hillitöntä, jumalatonta ihmistä. Juutalaiset kutsuivat yleensä pakanoita **syntisiksi** halveksien ja ikään kuin haukkumanimellä. Esimerkiksi Herran Jeesuksen sanoista opetuslapsilleen me voimme hyvin nähdä, että sana ymmärretään Raamatussa niin: ” **Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä kiitos teillä siitä on? sillä syntisetkin rakastavat niitä, joilta he rakastetaan.**” Luuk. 6: 32. Tästä me näemme, että syntisillä tarkoitetaan, niin kuin jo on sanottu, ilkeitä jumalattomia ihmisiä. Myös publikaani tunnusti itsensä sydämestään sellaiseksi, minkä hän osoitti ulkonaisella käytökselläänkin, sillä Vapahtaja sanoo hänestä, että hän ” **seisoi taampana, eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaaseen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala armahda minun syntisen päälleni!**” Luuk. 18: 13. Publikaani tunsu siten itsensä sellaiseksi, mikä hän oli, eikä kutsunut röyhkeästi itseään syntiseksi, niin kuin yleensä tapahtui, vaan tunsu elävästi sydämessään kaiken sen pahuuden ja inhottavuuden, minkä tämä nimi pitää sisällään.

Tästä täytyy myös jokaisen sielun alkaa, joka tahtoo tulla pelastetuksi, että hän tuntee syvässä nöyryydessä viheliäisyytensä ja näkee täydellisesti olevansa inhottava ja tuomion ansaitseva syntinen. Niin kauan kuin me luulemme olevamme terveet, emme etsi parantajaa, ja niin kauan kuin emme tunne synnin kuormaa niin, että se raskauttaisi meitä, ei ole mitään, mikä kehottaisi meitä etsimään vapaata ja ansaitsematonta armoa Jeesuksen veressä. Mutta Jumalan Henki on yksin se, joka opettaa meitä tuntemaan itsemme syntisiksi; se on terveellinen oppi, joka tekee meidät halullisiksi armoon Kristuksessa ja asettaa siis itse meissä määrättyllä tavalla alun iankaikkiselle pelastumisellemme. Mutta tämä oppi ei suinkaan ole otollinen turmellulle ihmiselle; sitä ei yksikään voi itse täydellisesti löytää tai saada selville, ei myöskään siihen mielistyä. Niin kauan kuin ihminen ei ole Jumalan Hengen armon kautta oppinut tuntemaan itseään syntiseksi Raamatun ajatuksen mukaan, hän ei itse myöskään tahdo uskoa, kuinka turmeltu hän on ja kuinka suuresti hän tarvitsee Jeesuksen armoa ja armahtamista. Sellainen ihminen,

11. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

joka on viettänyt kunniallista ja maailman edessä nuhteetonta elämää, ei voi millään tavalla uskoa tai käsittää olevansa jumalaton ihminen, ennen kuin Pyhä Henki saa näyttää hänelle hänen epäuskonsa ja siihen liittyvän hänen onnettomuutensa, nimittäin sen, että ” **joka ei usko Pojan päälle, ei hänen pidä elämää näkemän, mutta Jumalan viha pysyy hänen päällensä.**” Joh. 3: 36.

Mutta yhtä työstä kuin ihmisen on uskoa olevansa viheliäinen luontokappale, yhtä elävästi hän tuntee sen silloin, kun Jumalan Henki on saanut avata hänen silmänsä näkemään, kuinka surkea hän on. Silloin kaikki ylpeät ajatukset ja kuvitelmat raukeavat ja me näemme oman itsemme oikeassa muodossamme tuomion ansainneina syntisinä, jotka seisomme paljaina Jumalan tuomion edessä ilman puolusteluja, ilman pienintäkään suojaa peittämään itseämme. Tässä tilassa ihminen tulee aivan nöyryytyksi ja halvaksi omissa silmissään; hän lukee itsensä kaikkein viheliäisimmäksi ja suurimmaksi syntisistä ja silloin sydän huutaa lakkaamatta: ”Jumala armahda minua syntistä!”

Tämän hädän ja viheliäisyyden tunteminen pakottaa ihmistä niin kuin publikaania etsimään armoa, vapaata ja ansaitsematonta armoa Jeesuksen veressä. Publikaanilla ei ollut mitään edestuoitavaa, ei hyviä avuja eikä hyviä töitä näytettävänä; miltä puolelta ikinä hän katseli itseänsä, hän ei nähnyt muuta kuin syntiä ja velkaa; sentähden hän pakeni ainoastaan armon tykö. Samalla tavalla käy kaikkien ihmisten, jotka totuudessa etsivät tullakseen vanhurskaiksi sen lunastuksen kautta, joka on tapahtunut Jeesuksessa Kristuksessa; he eivät isottele mitään itsensä perusteella, he näkevät aivan elävästi, ettei heillä ole mitään ansiota, vaan että iankaikkinen kadotus olisi heidän varma palkkansa, jos heille kävisi niin kuin he ovat töillään ansainneet. Sentähden he etsivät toisen vanhurskautta, kun kaikki oma vanhurskaus on riisuttu pois. Sentähden heidän sydämensä halu on kokonaan käännetty Herran Jeesuksen puoleen, sillä he odottavat saavansa ostaa Häneltä rahatta ja hinnatta. Eikä heidän toivonsa anna heidän tulla häpeään.

Se että publikaanin sydämessä oli kipinä toivoa ja uskoa, kun hän etsi syntiensä anteeksiantamista, nähdään selkeästi siitä, että hän etsi tätä. Sillä emme varmaankaan etsi sitä hyvää, minkä edeltäpäin varmasti tiedämme kiellettävän; meillä pitää kaikeksi olla edes heikko toivo, että saamme, mitä pyydämme. Niin on myös katuvien syntisten laita. Heidän uskonsa on tosin aivan heikko, kuitenkin Jumalan Henki kirkastaa heidän sydämissään Jeesuksen rakkauden niin, että he vihdoin rohkenevat lähestyä kaiken syntihätänsä kanssa Herraa Jeesusta ja itseään kaunistelematta asettua täynnä tuskaa Hänen eteensä ja huutaa armahtamista ja armoa.

Publikaani etsi syntiensä anteeksisaamista Jumalalta. Tässä me tahdomme ainoastaan panna merkille, mitä Raamattu sanoo: ” **Sillä Jumala oli**

Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa, ja ei lukenut heille heidän syntiänsä ...”. 2. Kor. 5: 19. ” **Ja Jesus sanoi hänelle: minä olen tie totuus ja elämä. Ei kenkään tule Isän tykö, vaan minun kauttani.**” Joh. 14: 6. Ja edelleen: ” **Sillä ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja tule teidän tykönnne; mutta jos minä menen pois, niin minä hänen teille lähetän.**” Joh. 16: 7. Tästä me näemme, ketä meidän tulee etsiä, kun me pyydämme armoa Jumalalta, nimittäin Herraa Jeesusta. Hänen kauttaan me tulemme Isän tykö ja saamme valittujen lasten hengen; Hänen tähtensä Lohduttaja tulee meidän tykömme. Jeesus on siis tie meille vaivaisille syntisille. Hänen kauttaan me saamme rauhan Jumalan kanssa.

Toiseksi

Ihminen, joka publikaanin lailla syntinsä ja viheliäisyytensä tuntiessaan, etsii armoa ja anteeksiantamusta, voi olla vakuuttunut saavansa, mitä hän pyytää, ei mistään ansiosta, vaan ansaitsemattomasti ainoastaan sen lunastuksen kautta, joka on tapahtunut Jeesuksessa Kristuksessa ja sen iankaikkisen rauhan ja sovinnon kautta, jonka Kristus on tehnyt Jumalan kanssa verensä kautta ristin puussa. Publikaani meni vanhurskautettuna kotiinsa, ja niin käy jokaisen syntisen, joka seuraa hänen esimerkkiänsä. Samasta hetkestä, kun viheliäinen ihminen huutaa Jeesuksen tykö pyytäen armoa ja todella tahtoo olla autuas yksin Hänen ansionsa kautta, samasta hetkestä hänellä on täydellinen syntien anteeksiantamus ja sen mukana seuraava elämä ja iankaikkinen autuus. Sillä Jeesuksen uhri on iankaikkisesti kelpaava uhri, jolla on ääretön sovintovoima. Se on kerran uhrattu koko maailman syntien edestä ja sillä ovat synnit täydellisesti maksetut ja Jumalan vanhurskaus iankaikkisesti täytetty. Sentähden heti kun ihminen tarttuu siihen sovintoon, joka on Jeesuksen kuolemassa perustettu, niin Jumala näkee sen ihmisen sellaiseksi kuin tämä olisi itse Kristuksen persoonassa kärsinyt rangaistuksen syntiensä edestä. Jeesuksen kärsiminen ja kuolema luetaan ihmiselle niin kuin hän olisi itse kärsinyt kuoleman pahojen tekojensa tähden; varsinainen suuri synty, epäusko, annetaan anteeksi ja Kristuksen kuuliaisuus lain täyttämällä meidän sijassamme luetaan meille sovinnoksi meidän tottelemattomuutemme edestä.

Tätä kutsutaan vanhurskaaksitekemiseksi, kun Jumala pitää ihmisen aivan viattomana heti kun hän on paennut Jeesuksen Kristuksen ansion tykö. Se tapahtuu yhdellä ja samalla kerralla. Ihminen saa anteeksi heti, ei muutamia, vaan kaikki syntinsä. Jeesuksen koko ansio tulee hänen omakseen ja siitä hetkestä hänet on otettu armoon siinä rakkaassa Pojassa. Jeesuksen Kristuksen Isä on nyt myös hänen Jeesuksessa sovitettu Isänsä ja syntinen saa lapsellisen uskalluksen ja luottamuksen taivaalliseen Isään ja rakastaa sydämestään Häntä, joka lähetti ainoan Poikansa maailmaan, että jokainen kuin usko Hänen päällensä ei pidä hukkuman, mutta iankaikkisen elämän saaman. Pyhä Henki asuu sellaisen ihmisen sydämessä ja vaikuttaa hänessä. Hän kirkastaa

11. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

joka päivä Jeesuksen Kristuksen rakkauden sytyttääkseen syntisen sydämen aina enemmän vuorostaan rakastamaan Häntä. Hän johdattaa, lohduttaa, nuhtelee, muistuttaa ja tahtoo saattaa meitä aina lähempään yhteyteen ja seuran pitoon Vapahtajan kanssa, ellemme vaan itse tee esteitä vastahakoisuuden, tottelemattomuuden, kevytmielisyyden ja uskottomuuden kautta. Ja niin ollen tapahtuu, että yksi ja sama ihminen, joka äsken vaikeroi Jumalan vihan alla ja todella oli kadotetussa tilassa, on nyt kuitenkin armoitettu syntinen uskon kautta Herraan Jeesukseen ja jolla on varma ja peräänantamaton toivo iankaikkisesta autuudesta.

Niin helppo, niin yksinkertainen, on tie autuuteen. Meidän ei tarvitse tehdä työtä, taistella ja vaivata itseämme, sillä Jeesuksemme on tehnyt työtä meidän edestämme. Hän sotki viinikuurnan yksinään. Hän soti meidän edestämme, että me Hänen voittonsa kautta voittaisimme. Hänet tehtiin synniksi meidän edestämme; Herra heitti kaikki meidän vääryytemme Hänen päällensä; Hänet haavoitettiin meidän pahojen tekojemme tähden ja hosuttiin meidän syntiemme tähden; rangaistus oli Hänen päällensä, että me tulisimme parannetuiksi Hänen haavojensa kautta.